

Medlem endnu har et godt Stykke tilbage for at kunne forstaa lige saavel den Udvikling, som maa foregaa i Arbejdsanvisningen, som den, der er foregaaet i Arbejdsløshedskasserne. Arbejdsanvisningen er i det væsentlige fremkommet sammen med Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Der var en kort Tid, før vi fik Loven om Arbejdsløshedskasser, Arbejdsanvisning i forskellige Fag, men kun hvor man havde Arbejdsløshedsunderstøttelse, og efterhaanden som man faar flere og flere Arbejdsløshedskasser, vokser Arbejdsanvisningen op i Tilslutning til de bestaaende Arbejdsløshedskasser. Nu at ville, som det ærede Medlem gør, slaa en Streg over alt dette, uanset om der er Arbejdsanvisning i de forskellige Fag eller ikke, og sige, at fra 1915 skal enhver arbejdsløs hver Uge møde med et dateret Bevis for, at han ikke kan faa Arbejde, synes jeg nok vil være at stille Sagen alt for meget paa Hovedet, det vil være ganske upraktisk, for ikke at sige urimeligt, at bebyrde Myndighederne med et saadant Kontorarbejde, en saadan Administration, som vil følge heraf.

Ved Lovforslagets første Behandling dvælede jeg særlig ved Indtægtsgrænsen; den var, som jeg har nævnt, for mig den allervigtigste Anstødssten. Naar vi under Behandlingen af Lovforslaget er gaaede med til en Nedgang i Tilskuddet til Kasserne fra Statens Side, er det jo ikke alene som Afvejning mod den Fordel, vi naaede ved at blive fri for Indtægtsgrænsen, men ogsaa under Hensyn til Erklæringer fra Flertallet om, at man kun var gaaet med til at bibeholde det „trediedels“ Statstilskud, skønt det gik op over 250,000 Kr., fordi man vilde befæste Kasserens Stilling. Jeg saa altsaa saaledes paa Sagen, og det var en opportunistisk Betragtning, jeg her gjorde gældende, at hvis man ikke sluttede en Overenskomst, hvorved vi blev fri for Fiksering af Statstilskuddet, blev vi ikke fri for Indtægtsgrænsen. Jeg ved vel, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds ved første Behandling udtalte paa Højres Vegne, at man vilde bort fra dem, og man vilde da, hvis man skulde dømmе efter disse Udtalelser, have en Majoritet her i Tinget mod Indtægtsgrænserne, men af gammel Erfaring stoler jeg ikke rigtig paa Højres Paalidelighed i den Slags Ting. Jeg turde heller ikke gøre det i dette Tilfælde og holdt mig til den sikre Side, til det mere solide Flertal, idet jeg gik ud fra, at jeg bedre kunde stole paa det, som, trods mange Forskelligheder, dog staar os noget

nærmere. Det er sandt, at vi mister et ikke ringe Beløb, men Kasserne bevarer, som jeg har nævnt, Muligheden for at arbejde videre paa det gamle Grundlag, og det er dog for os nok saa meget værd som Penge; desuden forbedres Lovforslaget paa forskellige Punkter, hvad der har gjort det lettere for os at tiltræde dette Kompromis, idet jeg naturligvis saavel som vistnok andre Medlemmer, som har tiltraadt det, men som kunde have ønsket Forslaget bedre, opfatter Kompromisset som et samlet Hele. Saaledes har jeg set paa Sagen, og derfor bringer det ærede Medlems Udtalelser mig heller ikke ud af Ligevægten. Jeg skal ganske rolig, hvor som helst det skal være, overfor de Folk, jeg har Ansvar for, forsvare, hvad jeg her har gjort, idet jeg tror, at det, der er sket her, er det bedste, som kunde ske for Arbejderne, og at det, der her er naaet, holder meget bedre, end hvad jeg kunde naa, hvis jeg havde turdet stole paa den Omstændighed, at det ærede Medlem stod som Ordfører for Højre.

Jeg anbefaler altsaa de af Flertallet stillede Ændringsforslag, og det skulde glæde mig, om vi kunde fremme Sagen saa hurtigt, at Lovforslaget kom op til Landstinget inden Paaske, saa at man der kunde faa det til Behandling saa tidlig, at det kunde blive til Lov, inden Samlingen slutter.

Ivar Berendsen: Der er for mig kun Anledning til meget faa Bemærkninger. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har intet særligt Ændringsforslag stillet, men maa med Tak anerkende, at visse Ændringer, som man fra vor Side satte særlig Pris paa, er optagne af Flertallet, selv om saa Mindretallet til Gengæld med temmelig tungt Hjerte har maattet slutte sig til et enkelt Forslag, som man helst havde været fri for. Ligesom det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) vil jeg sige, at den Overenskomst, paa hvilken ogsaa det Mindretal, hvortil jeg hører, er gaaet ind, danner et samlet Hele. Jeg vil meget indtrængende gøre opmærksom paa, at vi bliver frit stillede, hvis noget Led af Overenskomsten skulde briste ved Tingets Afstemning.

Arbejdsløshedskasserne er, som det anerkendes fra alle Sider, en Nødhjælp, en Institution, som er fremkaldt af en Sygdom i Samfundsbygningen, og denne Sygdom viser sig i den permanente — i større eller mindre Omfang permanente, men dog stadig permanente — Arbejdsle-